

آیا ایستادن در خیابان جلوی موشک را می‌گیرد؟ آیا آمدن در خیابان محاصره اقتصادی و تحریم را بر می‌دارد؟

نظامی، به دنبال شکستن اراده جامعه نیز هست. اگر خیابان‌ها خالی شود و مردم احساس کنند راهی جز تسلیم وجود ندارد، بخشی از هدف دشمن محقق شده است. اما تداوم حضور مردم این پیام را می‌دهد که فشار و جنگ روانی دشمن نتوانسته جامعه را از هم بگسلد.

۲۰۰ شب، رویدادی جدا از ۴۷ سال گذشته نیست؛ فشرده همان مبارزه است. ۴۷ سال پیروزی است؛ نه به این دلیل که تلفات نداشته، بلکه به این دلیل که دشمن ۴۷ سال راه‌های مختلف را برای پایان دادن به ایران امتحان کرد و ۴۷ بار شکست خورد. مردم با ۲۰۰ شب حضور در خیابان، اعلام کردند که ضربه نهایی دشمن شکست خورده است. ایستادن در خیابان به این معناست که دشمن بدانند می‌تواند ساختمان را ویران کند، اما نمی‌تواند اراده مقاومت این جامعه را ویران کند. و تا وقتی این اراده وجود دارد، جنگ او پیروزی سیاسی نخواهد داشت.

کس می‌داند. ۲۰۰ شب خیابان، بالاترین شکل همان ۴۷ سال مبارزه است؛ آن هم در سخت‌ترین شرایطی که دشمن می‌توانست طراحی کند. در این ۴۷ سال، دشمن راه‌های مختلفی را برای شکست ایران امتحان کرده است؛ از جنگ هشت ساله و تحریم گرفته تا فشار حداکثری، خرابکاری، ترور و جنگ روانی. اما هیچ‌کدام نتوانست ایران را به تسلیم وادار کند.

هدف دشمن فقط ضربه نظامی نیست؛ تضعیف و فروپاشی جامعه نیز بخشی از این رویارویی است. فشار اقتصادی، ایجاد نارضایتی، تشدید اختلافات و جنگ روانی، همگی می‌توانند جامعه را از درون فرسوده کنند. به همین دلیل، حفظ انسجام و ایستادگی مردم در کنار قدرت دفاعی کشور اهمیت پیدا می‌کند.

می‌گویند: «ایستادن در خیابان جلوی موشک را نمی‌گیرد.» درست است؛ اما مسئله ۲۰۰ شب، جلوگیری از یک موشک خاص نیست. مسئله این است که دشمن در کنار حمله

مقتدرانه پشت سر گذاشتند. در تشییع جنازه امام کبیر، رهبر شهید، حاج قاسم و محسن حجبی و دیگران نشان دادند قدر دان مسئولین مخلص کشور هستند. با ایستادگی و مقاومت اجازه ندادند حتی یک وجب از خاک کشور جدا شود. مقاومت آنان باعث شد ایران یکی از مهم‌ترین و مؤثرترین کشورهای منطقه و جهان باشد؛ چنان‌که بسیاری از تصمیمات و اقدامات بین‌المللی بدون حضور ایران به سرانجام نمی‌رسد. حضور در جمع ۹ کشور برتر هوافضا، ۵ کشور برتر دانش هسته‌ای و ۵ کشور برتر سلول‌های بنیادی و هزاران دستاورد علمی دیگر، نشان از پیروزی مردم ایران است.

و اکنون ۲۰۰ شب است که مردم هر شب در خیابان‌ها ایستاده‌اند؛ در حمایت از نظام، در حمایت از نیروهای مسلح و در ادامه جنگ با دشمن. اینجاست که برخی می‌پرسند: این همه شب ایستادن، آخرش چه؟ نتیجه‌اش چیست؟ نتیجه‌اش را خود دشمن بهتر از هر

آنچه مردم ایران در طول این ۴۷ سال و ۲۰۰ شب رقم زدند، شکست دشمن در همه عرصه‌ها بود. دشمن تلاش کرد مردم را از نظام جدا کند، آنان را نسبت به نظام دینی و حکومت اسلامی بدبین کند، اختلافات قومی و مذهبی راه بیندازد، مانع پیشرفت علمی، نظامی و بین‌المللی ایران شود، کشور را در دنیا و جامعه بین‌الملل منزوی کند، سرمایه‌های مادی و معنوی رابه غارت ببرد، دوباره بر آب و خاک مسلط شود، بین مردم و مسئولین فاصله بیندازد، جنگ داخلی راه بیندازد، ایران را تجزیه کند، درگیر جنگ‌های منطقه‌ای و مذهبی کند و دین و قرآن و اهل بیت را از این کشور ببرد. هزاران تلاش دیگر انجام داد تا ایران نباشد یا تسلیم شود!

اما نتیجه چه شد؟ مردم ایران منسجم‌تر و متحدتر شدند. از نظام و کشورشان تا پای جان دفاع کردند و پویش جانفدای ده‌ها میلیونی راه انداختند. چنان در عرصه علم و دانش درخشیدند که از رتبه ۵۲ تولید علم به رتبه ۱۷ جهان رسیدند. ۸ سال جنگ و ۴۷ سال تحریم را

